

ZAKARIÁS 6-10.

Nyissuk ki Bibliánkat Zakariás könyvének 6. fejezeténél! Ahogy korábban említettük, az Úr tíz látomást adott Zakariásnak, a látomások pedig magyarázatra szorulnak. Ha viszont az Úr nem adja meg nekünk a látomások magyarázatát, ostobaság lenne részünkről spekulációkba bocsátkozni, hiszen még ha mindenki előállna is saját megoldásával, a látomás igazi jelentése valószínűleg akkor is rejtve maradna előttünk. Hányan a Biblia magyarázatában is csak találgatnak! Lépten-nyomon azt halljuk, hogy olyan sok magyarázat létezik egy-egy ígérésre. Igen, ez igaz. Ez a szomorú igazság. Szerintem azonban Isten nem arra vágyik, hogy mi megmagyarázzuk a Bibliát. Véleményem szerint az a helyes jelentése egy ígérésnek, ami a szövegből logikusan következik. Amikor pedig Isten szimbólumokat használ, és más ígérésekből is látjuk, hogy ott szimbolikus nyelvezetről van szó, akkor valóban szimbólumnak tekinthetünk bizonyos dolgokat, a szimbólumok pedig magyarázatra szorulnak. Nagyon fontos azonban, hogy legyen egy szilárd alap, amiből a szimbólumok magyarázatánál kiindulhatunk. Korábban már szó esett bizonyos állandókról az Igében, amelyeket a Biblia következetesen használ és ugyanazzal a jelentéssel ruház fel. A réz (érc) például következetesen Isten ítéletének jelképe. Az arany a mennyre utal, az ezüst pedig a megváltás szimbóluma. Ezekhez a jelképekhez az Ige következetesen ugyanazt a jelentést rendeli. Ugyanez mondható el bizonyos színekről is. A kék a mennyet, a bordó a királyt, a vörös az áldozatot, a fehér pedig a tisztaságot jelképezi. Abban az esetben tehát, amikor a színeket indokolt szimbólumoknak tekintünk a Bibliában, ezt a jelentést rendelhetjük hozzájuk. A madarak például rosszat jelentenek, a Sátán munkájára utalnak. Gondoljunk csak a magvető példázatára: néhány mag az útfélre hullott, azonnal megjelentek a madarak és felkapkodták a magokat. A madarak ebben a példázatban az ellenséget jelképezték, aki jön és elrabolja a magot, még mielőtt lehetősége lenne meggyökerezni. Ha szem előtt tartjuk ezeket az állandókat a Bibliában, helyesen értelmezhetjük az Igében előforduló példázatokat, látomásokat és álmokat, ha azonban saját fejünk után megyünk, és saját kényünk-kedvünk szerint magyarázunk mindent, csak összezavarunk mindent. Én nem ebben az önkényes módszerben hiszek, és nem is gyakorlom azt, mert mindig eszembe jut, hogy más önkényes megoldása is lehet olyan jó, mint az enyém, én viszont nem szeretek találgatni, amikor Isten Igéjéről van szó! Sokkal inkább szeretek a tényekhez ragaszkodni, és amikor olyan részhez érek, amit nem teljesen értek, egyszerűen elismerem, hogy nem teljesen értem. Mindezt azért tartottam fontosnak megosztani veletek, mert elérkeztünk Zakariás tizedik látomásához, amit bizony nem teljesen értek. Az Úr sem lát el bennünket egy olyan világos magyarázattal, hogy tökéletesen megérthessük, mire utal az Úr, amikor a földet bejáró különféle színű lovakat említi.

„Ismét föltekintettem, és láttam, hogy négy harci kocsi jön ki két hegy közül. Ezek a hegyek érchegek voltak” (1. vers). Érchegekről van szó, vagyis ítéletről. „Az első kocsiba vörös lovak voltak fogva, a második kocsiba fekete lovak, a harmadik kocsiba fehér lovak, a negyedik kocsiba pedig erős, tarka lovak” (2. vers). Ezek a lovak nem egyeznek azzal a 4 lóval, amit a Jelenések 6. fejezetében találunk. Ott a felsorolás egy fehér lóval kezdődik, majd öt követi egy vörös, egy fekete és egy fakó. A két ígerész között tehát nem feltételezhetünk kapcsolatot. „Meggzóáltam, és ezt kérdeztem a velem beszélő angyaltól: Mire valók ezek, uram? Az angyal így felelt nekem: Ezek most indulnak a négy égtáj felé, miután ott álltak az egész föld Ura előtt. A fekete lovak észak földjére mennek, utánuk mennek a fehérek, a tarkák pedig dél földjére mennek. Az erősek is előálltak, és indulni akartak, hogy bejárják a földet. Ezt mondta: menjetek, járjátok be a földet! Be is járták a földet. Majd odakiáltott hozzám, és így szólt: Lásd, amelyek észak földjére mentek, megnyugtatták lelkemet észak földjén” (4-8. vers). Mindössze ennyi magyarázatot kapunk erre a látomásra. Bevallom, nem értem, pontosan mit is jelent ez a látomás. Ilyenkor az embernek két lehetősége van: vagy belemagyaráz valamit, amit szeretne, vagy azt választja, amit én – felrakja ezt a látomást a polcra, és további információra vár. Nekem egyébként sokminden nyugszik a polcomon – olyan dolgok, amiket még nem értettem meg teljesen, és várok, hogy több információ birtokába jussak.

A következő részt azonban már sokkal jobban értem, mert itt már nem látomásokról, hanem aktuális történésekről van szó! „Így szólt hozzám az Úr igéje: Vedd át a fogságban maradtak adományát Heldajtól, Tóbijjától és Jedajától, akik Babilóniából jöttek. Menj el még ma Jósijjának, Cefanjá fiának a házához, és vedd át az ezüstöt és az aranyat, csináltass koronát, és tedd Jósua főpapnak, Jócádák fiának a fejére. Ezt mondd neki: Így szól a Seregek Ura: Van egy férfi, akinek Sarjadék a neve, mert helyette sarjad, és felépíti az Úr templomát. Ő fogja felépíteni az Úr templomát, és nagy méltóságra emelkedik, trónra lép, és uralkodik. Egy pap is lesz mellette a trónon, és békés egyetértés lesz kettőjük között” (9-13. vers). Az Úr megparancsolta Zakariásnak, hogy fogja ezeket a dolgokat, és készítsen egy koronát, majd fogja Jósuát, aki Zerubbábelrel együtt az Úr előtt állt, és kenje fel Jósuát, pontosabban helyezze fejére a koronát. Ezt követően elhangzik a Sarjadékra vonatkozó prófécia. Érdekes, hogy a korona Jósua fejére kerül, aki pap volt, vagyis Lévi törzséből származott. Izráelben a királyi törzs Júda volt. Isten megígérte, hogy Dávid leszármazottai közül kerül majd valaki a trónra – a Sarjadék. Vesszőszál hajt ki Isai törzsökéről – az Ige megjövendőli, hogy ez a vesszőszál Isai törzsökéről, Júda törzséből fog majd uralkodni. Itt van viszont Jósua, a főpap fia, akit megkoronáznak, és utána adatik a prófécia a Sarjadékra vonatkozóan. A Jósua név meghatározó, mert ez a görög Jézus név héber változata: a héberben azt jelenti, Yahova, vagy Ya az üdvösség. A név tehát fontos szerepet játszik itt: Jósuát papként koronázták királlyá.

Prófécia ez Jézus királlyá koronázásáról, aki Júda törzséből származik, és aki nemcsak király, hanem pap is.

A Zsidókhoz irt levél írója rámutat arra, hogy Jézus a mi nagy főpapunk, aki áthatolt az egeken értünk. Nekünk nemzsidóknak nincs is ezzel semmi bajunk. Igen, Jézus az én főpapom! Nekem ezzel semmi gondom! De ha zsidó volnék, és valaki azt mondaná nekem, Jézus a mi nagy főpapunk, azt mondanám, hogyan lehetne Jézus a mi főpapunk, ha Júda törzséből származik? A papság Lévi törzsének kiváltsága. Hogyan lehetne hát valaki Júda törzséből pap? A Zsidókhoz irt levél írója felismeri, hogy ez problémát jelentett a zsidóknak. Ezért is jelenti ki, hogy Jézus nem Lévi rendje szerint pap, hanem egy másik papi rend szerint – Melkisédek szerint. Majd azzal folytatja, hogy miután Ábrahám visszatért az őt királlyal vívott győzedelmes csatából, akik túsul ejtették unokaöccsét, Lótot, Melkisédek, Sálem királya elébe ment, hogy üdvözölje. Ábrahám ekkor tizedet adott Melkisédeknek mindabból, amire a csatában szert tett. Az Ige pedig Melkisédeket a magasságos Isten papjának nevezi. Melkisédek származásáról semmit sem tudunk. Mindez azelőtt történt, hogy Izráel népként létezett volna – amikor Ábrahám jövevényként idegen földön élt. Ki tehát Melkisédek, honnan jött, és mi a háttere? Az Ige nem árulja el nekünk. Azt azonban elmondja, hogy a magasságos Isten papja volt, aki tizedet kapott Ábrahámtól. Ez pedig arra utal, hogy Melkisédek papsága magasabb rendű, mint a lévíták papsága, mert a lévíták Ábrahámtól származtak, Melkisédek viszont megáldotta Ábrahámot. Az pedig tudvalévő, hogy mindig a nagyobb áldja meg a kisebbet. Itt van tehát Melkisédek - akinek származásáról semmit sem árul el nekünk az Ige -, megáldja Ábrahámot, tizedet kap Ábrahámtól, az Ige pedig a magasságos Isten papjaként utal rá. A Zsidókhoz irt levél írója tehát azt állítja, hogy Jézus főpap Melkisédek rendje szerint. Ez a papság pedig a lévíták rendje fölött áll.

A papot tehát királlyá koronázzák, és egy napon Jézus valóban betölti majd mindkét szerepet: főpap és király lesz egyben. Tulajdonképpen már ma is betölti ezt a két szerepet. Ez a prófécia azonban arról szól, hogy eljön majd a nap, amikor Jézust királyként elismerik – ez a Sarjadékról szóló prófécia. Ő majd megépíti az Úr templomát. Ezért van az, hogy napjainkban, a nyolcvanas években, a szigorúan ortodox zsidók ellenzik a jelenlegi izraeli államot. Jeruzsálem ultra-ortodox részén, Mia Shurimban egészen odáig mentek, hogy levelet írtak Jordánia uralkodójának, Hussein királynak, kérve őt, hogy csatolja Mia Shurimot Jordániához, mert nem akarnak az izraeli államhoz tartozni. Meggyőződésük ugyanis, hogy a zsidó államnak nincs létjogosultsága egészen addig, amíg a Messiás el nem jön és meg nem építi a templomukat. Zakariás prófécijára hivatkoznak, és azt mondják, abból tudják majd meg, ki a Messiás, hogy megépíti az Úr templomát. Ez viszont megteremti a feltételeket annak a próféciónak a beteljesedéséhez, amit Jézus Krisztus adott. Miután elutasították Jézust, a következő kijelentést tette: „*Én az Atyám nevében jöttem, mégsem fogadtatok be, ha más a maga nevében jön, azt befogadjátok*” (János

5:43). Más szóval Jézus megjövendöli, hogy uralkodásának kezdetén a zsidók befogadják majd az Antikrisztust. A Dániel 9-ben arról olvasunk, hogy ez az uralkodó a római birodalomból, vagy a feltámasztott római birodalomból – az Európai Közösségből, ahogy ma nevezik -, jön majd, szövetségre lép Izráel népével, a hétéves időszak alatt azonban megszegi a szövetséget, és felállítja a pusztító utálatosságot. A templom tehát mindenképp felépül – úgy érzem, hamarosan. Már most létezik Jeruzsálemben egy rendkívül erőteljes mozgalom, amely a templom újjáépítése mellett kötelezte el magát. A nagy nyomorúság idején már bizonyosan állni is fog ez a templom, hiszen Jánosnak mérővesszőt nyomnak a kezébe a Jelenések könyvében, hogy megmérje az Isten templomát, az oltárt és az ott imádkozókat. Ez pedig a nagy nyomorúság idején történik.

Itt találjuk tehát Zakariás könyvében a próféciát a Sarjadékról, aki megépíti majd az Úr templomát. *„Ő fogja felépíteni az Úr templomát, és nagy méltóságra emelkedik, trónra lép, és uralkodik.”* A zsidók tehát olyasvalakire várnak, akinek a segítségével megépül majd a templom. Ha ma beszélsz egy ortodox zsidóval, ő készségesen elmondja neked, hogy hamarosan eljön a messiás, és arról ismerik majd meg, hogy segítségükre lesz a templom felépítésében. Így érthető, miért fogadják majd el az Antikrisztust, amikor előáll pompás tervével, hogy a Templomhegyen fallal válasszák el a Sziklatemplomot a Templomhegy északi részétől, hogy megépülhessen az új templom. Akkor azonnal messiásként üdvözik majd őt! Három és fél évvel később azonban, amikor már áll a templom, ez az ember visszatér a templomhoz, és felfedi valódi énjét, mégpedig istenkáromlással. Odaáll Isten templomába, istennek nevezi magát és megköveteli, hogy istenként imádják. Véget vet a napi áldozatoknak és imáknak, a templomban felállítja a fenevad bálványképét, aminek hatalma lesz arra, hogy megszólaljon, az embereknek pedig megparancsolják, hogy imádják a fenevadat és az ő bálványképét. Mivel tehát Zakariás egy Sarjadékról beszél, aki megépíti a templomot, a zsidók várják, hogy hamarosan eljön a messiás, akit majd arról ismernek meg, hogy segítségükre lesz a templomuk megépítésében. Zakariás azonban messzebbre tekint a jövőbe: arra a templomra, amely a királyság korában épül majd, és amelynek leírása Ezékiel könyvében található. Ezt a templomot maga az Úr építi majd fel, az ő dicsőségét viseli. *„Ő fogja felépíteni az Úr templomát, és nagy méltóságra emelkedik, trónra lép, és uralkodik. Egy pap is lesz mellette a trónon, és békés egyetértés lesz kettőjük között.”*

„A korona pedig legyen ott az Úr templomában, hogy emlékeztessen Heldajra, Tóbijjára, Jedajára és Cefanjá fiának jóságára” (14. vers). Más szóval miután Jósua fejére került a korona, azt az utasítást kapják, hogy helyezték el azt az Úr templomába, hogy emlékeztesse az embereket Izráel eljövendő dicsőségére, amikor igazi királyuk eljön és uralkodik. A koronát tehát a templomban kellett elhelyezni, és minden alkalommal, amikor az emberek odalátogattak, látták azt az aranyból és ezüstből készült koronát, amit Jósua fejére helyeztek, vagy azt is mondhatnánk, hogy Jézus fejére – hiszen a Jósua

név görög megfelelője Jézus. Arra emlékeztette ez őket, hogy egy napon Ő ott ül majd a trónon templomában, és uralkodik. Ez volt az ő reménységük. *„Eljönnek a távol lakók is, és építik az Úr templomát”* – remélem, én is köztük leszek! De azt is remélem, hogy nem kell jókora körmös kalapácsot használnom! *„Akkor megtudjátok, hogy a Seregek Ura küldött engem hozzátok. Így lesz, ha engedelmesen hallgattok Isteneteknek, az Úrnak a szavára”* (15. vers). Beköszönt majd az a dicsőséges nap a jövőben, amikor eljön Jézus és uralkodik, az emberek pedig engedelmeskednek neki.

7. fejezet. Néhányan egy konkrét kérdéssel keresték meg Zakariást. A babiloni fogság idején az emberek böjti napokat tartottak, hogy megemlékezzenek arról a napról, amikor a babiloni hadsereg lerombolta a jeruzsálemi templomot. Néhányan tehát megkeresték Zakariást, hogy feltegyenek neki egy erre vonatkozó kérdést. *„Így szólt az Úr igéje Zakariáshoz Dárius király uralkodásának negyedik évében, a kilencedik hónapnak, a Kiszlév hónapnak negyedik napján, amikor a bételieliek elküldték Szárecert, Regem-Meleket és embereiket, hogy esedezzenek az Úrhoz, és kérdezzék meg a Seregek Urának házában levő papoktól és prófétáktól: Sirjunk-e az ötödik hónapban, megtartóztatva magunkat, ahogyan évek óta tesszük?”* (1-3. vers). A hetven éves fogság alatt tehát az ötödik hónapban böjtöt rendeltek el, hogy megemlékezzenek a templom lerombolásáról. *„Így szólt az Úr igéje Zakariáshoz”* – vagyis Zakariás az Úrhoz fordult ezzel a kérdéssel, az Úr pedig válaszolt neki. *„Így szólt hozzám a Seregek Urának igéje: Mondd ezt az ország egész népének és a papoknak: Amikor böjtöltetek és gyászoltatok az elmúlt hetven év alatt, az ötödik és a hetedik hónapban, az én kedvemért tartottatok-e böjtöt? Amikor meg ettetek és ittatok, akkor nem a magatok kedvéért ettetek és ittatok? Hiszen az volt az Úr igéje, amelyet a régebbi próféták által hirdetett, amikor még békében laktak Jeruzsálemben és a körülötte levő városokban, és amikor lakott volt a Délvidék és az alföld is, amit az Úr igéje Zakariásnak mond”* (4-8. vers). Isten tulajdonképpen azt mondja, nem ő volt az, aki ezeket a böjti időszakokat elrendelte. A nép az ítélet miatt sírt és böjtölt, amit Isten kiöntött atyáikra, mert atyáik nem engedelmeskedtek az Úr szavának. Vallási ünnepekké tették ezeket a napokat, szertartásokat vezettek be, miközben Isten még csak el sem rendelte azokat a napokat! Sőt Isten nem is ismeri el ezeket a napokat. Mind a mai napig léteznek olyan ortodox zsidók, akik megtartják az említett két napot – az ötödik és a hetedik hónapban. De Isten ma sem tekint rájuk, és azt mondja: *„Nézzétek, jobb lett volna, ha egyszerűen csak hallgattok arra, amit Isten prófétái mondtak atyáitoknak ahelyett, hogy böjtöltök. Jobb lett volna, ha egyszerűen csak odafigyeltek arra, amit Isten mondott. Az Ézsaiás 58-ban, időben korábban, Isten Ézsaiáson keresztül is szólt a népéhez böjtölésükkel kapcsolatban. Nézzük csak: „Kiálts, ne sajnáld a torkod! Harsogjon hangod, mint a kürt! Mondd meg népemnek, hogy mi a bűne, Jákób házában, hogy mi a vétke! Ők minden nap keresnek engem, szeretnék megismerni utaimat, mint egy olyan nép, amelynek tettei igazak, és nem hagyja el Istene törvényét, igaz döntéseket kérnek tőlem, szeretnének Istenhez közel lenni. Miért böjtölünk – mondják -, ha*

te nem látod meg, miért gyötörjük magunkat, ha te nem akarsz tudni róla?”. És Isten válaszol nekik: *„De hiszen ti a böjti napokon is megtaláljátok kedvteléseketek, mert robotosaitokat hajszoljátok. Hiszen pörölve és veszekedve böjtöltök, sőt bűnösen, ököllel verekedve. Nem úgy böjtöltök, ahogyan ma illenék, nem úgy, hogy meghalljam hangotokat a magasságban”* – vagyis nem is igazán az Úrnak böjtöltek. *„Ilyen az a böjt, amely nekem tetszik? Ilyen az a nap, melyen az ember a lelkét gyötri? Ha lehajtja fejét, mint a káka, zsákba öltözik, és hamut szór maga alá, azt nevezed böjtnek, és az Úr kedves napjának?”*. Mintha Isten azt mondaná: *„Hát kértetek én arra, hogy ezt tedd? Ezt nevezed te böjtnek, amely az Úr előtt kedves?”*. *„Nekem az olyan böjt tetszik, amikor leoldod a bűnösen fölrakott bilincseket, kibontod a járom köteleit, szabadon bocsátod az elnyomottakat, és összetörsz minden jármot!”*. Azt mondja Isten, hogy neki az effajta böjt kedves. Csak engedd szabadon a foglyokat! *„Oszd meg kenyeredet az éhezővel, vidd be házádba a szegény bujdosókat”* – ha tényleg szeretnél böjtölni az Úrért, akkor készíts hatalmas lakomát, hívd oda a szegényeket, és lásd el őket étellel! Isten azt mondja, neki az effajta böjt kedves. Ezt a fajta böjtöt elfogadja. *„Ha mezítelent látsz, ruházd fel, és ne zárkózz el testvéred elől! Akkor eljön világosságod, mint a hajnalhasadás, és hamar beheged a sebed. Igazságod jár előtted, és az Úr dicsősége lesz mögötted. Ha segítségül hívod az Urat, ő válaszol, ha kiáltasz, ezt mondja: Itt vagyok! Ha majd senkire sem raksz jármot, nem mutogatsz ujjal, és nem beszélsz álnokul”*.

Az emberek annyira bele tudnak feledkezni vallási rituálékba és böjtnapokba, amiket Isten még csak el sem rendelt! Amikor az emberek megkérdezték, folytassák-e, Isten azt mondja, nem ő rendelte el ezeket a napokat, és szemében nem ez jelentette az igazi böjtöt. *„Jobb lenne, ha lenne egy nap, amikor leültök és átgondoljátok mi történt, és akkor rájönnetek, hogy ami történt, éppen azért történt, mert nem engedelmeskedtetek Istennek! Nem a templom pusztulását kéne siratnotok, hanem atyáitokat, akik nem voltak hajlandóak bűnbánatot tartani, előidézve a templom pusztulását. Amiatt kéne szomorkodnotok, hogy atyáitok nem akartak Istenre hallgatni! Ti ugyan előálltatok saját kis ünnepeitekkel, de azokat nem én rendeltem el!”*. Várjunk csak egy percet! *„Uram, azért még megünnepeljük a karácsonyt, nem?”*. Hol parancsolta meg Isten az embereknek, hogy megünnepeljék Jézus Krisztus születésnapját? *„Továbbra is megtartsuk a 12. hónapot és a 4. hónapot, Urunk?”*. Ezeket az ünnepeket az emberek hozták létre. Van ugye nagyböjti időszakunk, pedig Isten soha nem rendelte el a nagyböjtöt. Isten soha nem rendelt el hamvazószerdát, nagypénteket, húshagyó keddet – ezek mind emberkéz kovácsolta ünnepek. Gondolkozzunk csak el ezen! Amikor ugyanis az emberek megkérdezték Istent az általuk felállított ünnepekkel kapcsolatban, Isten válaszából kiderül, hogy Isten nem igazán ismerte el ezeket az ünnepeket, sőt azt mondja nekik, soha nem is kérte őket, hogy azokat megtartsák. Jobb lett volna, ha inkább meghallották volna azt, amit az Úr a prófétákon keresztül üzent nekik, amikor Jeruzsálemben még bőség uralkodott, és sem a város, sem környéke nem hevert romokban.

„Ezt mondja a Seregek Ura: Igazságos ítéletet hozzatok, szeretettel és irgalmasan bánjatok egymással!” (9. vers). Erre vágyik az Úr. Ha azt mondd, szeretnék bőjtölni, Isten azt mondja, jobban örülnék, ha igazságos, szeretetteljes és irgalmas lennél a másikhöz. „Az özvegyet és az árvát, a jövevényt és a nyomorultat ne zsákmányoljátok ki, és ne tervezetek egymás ellen magatokban semmi rosszat!” (10. vers). Ezek azok a dolgok, amikre Isten odafigyel, és amikben örömét leli. Ezeket a dolgokat kéri tőlünk Isten. Nem a bőjtöt, hanem hogy az imént felsoroltakat megcselekedjük. „De ők nem akartak figyelni, sőt lábadozva hátat fordítottak, és bedugták fülüket, hogy ne halljanak” (11. vers) – ezeket mondták a próféták elődeiknek, de ők nem akartak figyelni. „Szívüket gyémántkeménnyé tették, hogy ne hallják a törvényt, sem azokat az igéket, amelyeket a Seregek Ura küldött lelke által a régebbi próféták útján. Emiatt háborodott fel olyan nagyon a Seregek Ura. Nem hallgattak rá, amikor ő kiáltott, ezért így szól a Seregek Ura: Én sem hallgatom meg őket, ha hozzám kiáltanak” (12-13. vers). Hát nem félelmetes ez? Isten azt mondja, folyamatosan kiáltottam hozzátok, de ti nem hallgattatok meg. Arra kértelek benneteket, legyetek igazságosak, szeretőek, irgalmasak, együttérzők, viseljétek gondját az özvegynek, az idegennek és a szegénynek, adjatok ruhát a mezítelennek és ételt az éhezőnek. Kiáltottam hozzátok, de nem válaszoltatok, ezért én sem válaszoltam nektek, amikor hozzám kiáltottatok. Jobb az engedelmesség az áldozatnál! Fontos, hogy engedelmeskedjünk az Úr Igéjének, és alkalmazzuk azt az életünkben. Fontos, hogy nyitott fülekkel meghalljuk Isten Igéjét, hogy amikor szükségben vagyunk, vagy bajban, és az Úrhoz kiáltunk, meghallgasson bennünket. „Szétszórtam őket olyan népek közé, amelyeket nem ismertek, az ország pedig pusztán maradt utánuk, senki sem járt arra. Így tették pusztává a gyönyörű országot” (14. vers) – a babiloni hadsereg.

8. fejezet: „A Seregek Urának szava szól. Ezt mondja a Seregek Ura: Féltem a Siont, nagyon féltem. Nagy haragra indultam, annyira féltem őt! Ezt mondja az Úr: Visszatérek a Sionra, és Jeruzsálemben fogok lakni. Akkor Jeruzsálemet igaz városnak nevezik, a Seregek Urának a hegyét pedig szent hegynek” (1-3. vers). Ez egy eljövendő időszak ígérete, amikor Jézus visszatér, megalapítja országát a földön, és a Sion hegyéről uralkodik a föld felett. „Ezt mondja a Seregek Ura: Fognak még öregemberek és öregasszonyok üldögelni Jeruzsálem terein, és mindegyiknek bot lesz a kezében, mert magas kort érnek meg. A város terei megtelnek fiúkkal és leányokkal, akik vígan játszadoznak a tereken” (4-5. vers). Micsoda képe ez a jövő királyságának, amikor fiúk és lányok teljes biztonságban játszhatnak együtt az utcákon! Nagyon érzékletesen fogalmaz itt az Ige. Isten már látja a királyság korát annak tökélyében – attól tökéletes, hogy fiúk és lányok együtt játszhatnak az utcán teljes biztonságban. Vannak olyanok, akik annyira lelkinek tartják magukat, hogy szerintük például a kisfiúknak és kislányoknak nem kéne együtt játszaniuk. A királyság korában mégis együtt játszanak majd.

„Ezt mondja a Seregek Ura: Bár lehetetlennek tűnik a megmaradt nép számára, hogy ez így lesz abban az időben, az én számomra nem lehetetlen – így szól a Seregek Ura. Ezt mondja a Seregek Ura: *Én kiszabadítom népemet a napkelet földjéről és napnyugat földjéről*” – Amerikából és a Távol-Keletről - „Hazahozom őket, és Jeruzsálemben laknak, az én népem lesznek, én pedig Istenük leszek, valósággal és igazán” (6-8.vers). Ez még nem történt meg, de eljön majd az a nap. „Ezt mondja a Seregek Ura: *Legyetek erősek, ti, akik hallottátok ezeket az ígéket a próféták szájából akkor, amikor lerakták a Seregek Ura házának az alapját, hogy felépítsék a templomot*” (9.vers). Az Ige itt a Haggeus könyvében található próféciaakra utal – Haggeus is bátorította az embereket, amikor a templom alapjait rakták le, hogy ne hagyják abba, építsék meg a templomot. „*Mert azelőtt nem ért semmit, amit az ember keresett, sem az, amit az állatával keresett. Nem volt biztonságban az ellenség miatt sem a városból kimenő, sem az oda bejövő, mert az embereket egymás ellen indítottam. De most már nem leszek olyan a megmaradt néphez, amilyen azelőtt voltam – így szól a Seregek Ura. Mert békességben vetnek, a szőlő megadja gyümölcsét, a föld megadja termését, az ég megadja harmatát, és mindezeket a megmaradt nép tulajdonává teszem*” (10-12. vers). Emlékezzünk csak, hogy Haggeus próféciaja így kezdődött: „*Sokat vetettetek, de keveset hordtatok be, esztek, de nem fogtok jóllakni, isztok, de nem fogtok megrészegedni, ruházkodtok, de nem fogtok megmelegedni. Aki pénzért dolgozik, mintha lyukas erszénybe rakná a pénzét. Így szól a Seregek Ura: Gondoljátok meg, mi történik veletek!*” (Haggeus 1:6-7). „*Hát annak van itt az ideje, hogy ti magatok faburkolattal díszített házakban lakjatok, amikor a templom még romokban hever?*” (4. vers). És aztán emlékezzünk csak vissza, mi történt: az emberek elhatározták, hogy újjáépítik a templomot. Erre Isten azt üzeni nekik, hogy jól jegyezzék meg azt a napot, mert onnantól kezdve más lesz minden! Isten megáldja őket bőségesen, mert vállalták a templom újjáépítésének feladatát. Itt pedig már fel is épült a templom, Zakariás pedig rámutat, hogy Isten valóban meg is áldja a népét, földjeik pedig bőségesen teremnek, míg azelőtt többet vetettek, mint amennyit sikerült learatniuk.

„*És bár átkozottak voltatok a népek között, Júda háza és Izráel háza, én megsegítlek benneteket, és áldottak lesztek. Ne féljete, legyetek erősek!*” (13. vers). Ez már a jövőre vonatkozik, az eljövendő királyság korára, amikor Jézus uralkodik. Izráel ismét fény és áldás lesz a világban. Emlékezzünk csak, mit mond Pál a Róma 11-ben! A pogányokat vad olajfahajtásokhoz hasonlítja, akiket beoltottak a fába, hogy részesülhessenek az olajfa éltető gyökerének nedvéből. Mi, pogányok, tehát Krisztus által részeseivé váltunk azoknak az ígéreteknek, amelyeket Isten Izráelnek adott. Isten kitörte az eredeti ágat, Izráelt, és vad ágakat oltott be az olajfába természetellenesen – a nemzsidókat -, hogy részesülhessünk az olajfa éltető nedvéből, az ígéretekből, a szövetségből. Pál azonban figyelmeztet bennünket, hogy ne dicsekedjünk az ágakkal szemben, mert ha Isten levágta a természetes ágakat, hogy bennünket beolthasson az olajfába, Isten a természetes ágakat is be tudja oltani saját fájukba, és meg is teszi! Ha

pedig a természetes ág letörése ilyen dicsőséges üdvösséget hozott minden nemzsidónak, mennyivel dicsőségebb lesz az a pillanat, amikor a természetes ágak ismét beoltatnak saját fájukba! Isten országa a földön dicsőséges lesz. Üdvözülni fog egész Izráel. Zakariás könyvében pedig megtaláljuk az ígéretet, hogy az Úr lesz mindannyiójuk megmentője. *„Ezt mondja a Seregek Ura: Én kiszabadítom népemet a napkelet földjéről és napnyugat földjéről. Hazahozom őket, és Jeruzsálemben laknak, az én népem lesznek, én pedig Istenük leszek, valósággal és igazán.”* Olvassuk csak el még egyszer a 13. verset: *„És bár átkozottak voltatok a népek között, Júda háza és Izráel háza, én megsegítelek benneteket, és áldottak lesztek.”* Isten tehát kétszer is megígéri, hogy megsegíti, megmenti őket. *„Ne féljeteK, legyetek erősek!”*. *„Mert ezt mondja a Seregek Ura: Bár úgy határoztam, hogy veszedelmet hozok rátok, mert elődeitek megharagítottak engem – így szól a Seregek Ura -, és azt nem bántam meg, most viszont úgy határoztam, hogy jót teszek Jeruzsálemmel és Júda házával. Ne féljeteK!”* (14-15. vers). *„Ezeket tegyéteK: MondjateK igazat egymásnak! HozzateK igaz és békét szerző ítéleteK kapuitokba!”* (16. vers) – tisztességet kérek tőleteK! *„Ne tervezzeteK magatokbaK egymás ellen semmi rosszat, és ne szeresséteK a hamis esküt! Mindezt gyűlölöm én – így szól az Úr”* (17. vers). Bizony érdemes odafigyelni ezekre a dolgokra, mert Isten gyűlöli őket – a múltban is gyűlölte, most is gyűlöli és mindig is gyűlölni fogja. Én pedig nem akarok olyan dolgot tenni, amit Isten gyűlöl. TanulmányozzateK tehát ezt a listát behatóan! GyőződjeteK meg arról, hogy azokat a dolgokat tesziteK, amelyeket Isten mond nekteK. Legyünk tisztességesek, igazságosak, békeszeretőK, ne tervezzünk mások ellen rosszat, mert azt gyűlöli az Úr.

„Így szólt hozzám a Seregek Urának igéje: Ezt mondja a Seregek Ura: A negyedik, az ötödik, a hetedik és a tizedik hónapban tartott böjt vidám örvendezéssé és boldog ünneppé lesz Júda házában. Csak szeresséteK az igazságot és a békességet!” (19. vers). *„Ezt mondja a Seregek Ura: Eljönnek még a népek és a többi város lakói, és az egyik város lakói a másikba menve mondják: Jertek, menjünk el, könyörögjünk az Úrhoz, folyamodjunk a Seregek Urához! Én is megyek!”* (20-21. vers). Milyen izgalmas is lesz az, amikor Jézus majd Jeruzsálemben lakik, és azt mondjuk, gyertek, menjünk, látogassuk meg az Urat! Az aztán csodálatos lesz! Annyira jó lesz, amikor elmehetünk Jeruzsálembe, és csak ülhetünk Jézus lábánál, és tanulhatunk tőle. Ó, a dicsőséges királyság kora! *„Nagy népek és erős nemzetek jönnek Jeruzsálembe, hogy a Seregek Urához folyamodjanak, és az Úrhoz könyörögjenek”* (22. vers). *„Ezt mondja a Seregek Ura: Azokban a napokban tízen is megragadnak a mindenféle nyelvű népek közül egy Júdait ruhája szegélyénél fogva, és ezt mondják: Hadd tartsunk veleteK, mert hallottuk, hogy veleteK van az Isten!”* (23. vers).

9. fejezet: *„Fenyegető jövendölés. Az Úr igéje szól Hadrák földje ellen, és Damaszkuszra nehezedik. Mert az Úr szemmel tartja az embereket, Izráel minden törzsét, a szomszédos Hamátot is, meg Tiruszt és Szidónt, bármilyen bölcsek is. Várat épített magának Tirusz, és annyi ezüstöt halmozott fel, mint*

a por, annyi színaranyat, mint az utcán a sár” (1-3. vers). Nebukadneccár a babiloni hadsereg élén 13 évig tartotta ostrom alatt Tírusz városát, így a szárazföldön semminemű utánpótlás nem jutott el a városig. Mivel azonban a föníciaiak a tenger urai voltak és a városnak kikötője is volt, a városlakók nem haltak éhen a 13 évig tartó ostrom alatt. Egy idő után azonban Tírusz lakói rádöbbenek, hogy a babiloni hadsereg határozatlan időre vette körül a várost, így az emberek elhatározták, a parttól meglehetősen távol eső szigetre költöznek. Így is történt, és amíg a babiloni hadsereg Tírusz városa körül táborozott 13 éven át, Tírusz lakói új várost építettek a szigeten, mintegy másfél kilométerre a parttól a Földközi-tengeren, és alaposan meg is erősítették. Amikor a babiloni hadsereg megtámadta Tiruszt, lerombolta a falakat és betört a városba, a tírusziak minden vagyonukat, kincseiket és javaikat a szigetre költöztették, így Nebukadneccár üres kézzel tért haza, hiszen üres város várta! Mivel a föníciaiak voltak a tenger urai, rendkívüli módon meggazdagodtak. És ahogy Zakariás is jellemzi gazdagságukat: *„Annyi ezüstöt halmozott fel, mint a por, annyi színaranyat, mint az utcán a sár.”* Később Nagy Sándor is eljutott arra a területre, és megparancsolta a tírusziaknak, hogy adják meg magukat. A tírusziak ellenálltak, így Nagy Sándor megtámadta a várost, és 7 hónapnyi kemény harc után végül el is foglalta. Amikor Nagy Sándornak sikerült bevennie Tírusz városát, a déli népek, akik a filiszteusok földjén laktak, annyira megijedtek, hogy azonnal megadták magukat Nagy Sándornak. Annyira megrémítette őket annak a híre, hogy Tírusz városát valakinek sikerült legyőznie, mert Tírusz erős városként élt az emberek tudatában. Amikor tehát Nagy Sándor délre vándorolt, hogy Izráel déli, tengerparti területeit is fennhatósága alá vonja, a városok egymás után adták meg magukat félelmükben. Nagy Sándor többször is eljutott Jeruzsálemig, de a várost soha nem támadta meg. Sőt, állatokat adott a papoknak, és megkérte őket, hogy ajánlják fel azokat Istenüknek őérte. Nagy Sándornak volt is valamiféle furcsa, okkult vallásos élménye, emellett tisztelte a zsidó vallást, és soha nem támadta meg Jeruzsálemet. Úgy tűnik, hogy ez a prófécia a 9. fejezet első felében Nagy Sándor eljövételére utal, amikor leigazza az itt említett területeket – Szíria, Libanon területét, illetve Izráel tengermenti síkságait.

„Várat épített magának Tírusz, és annyi ezüstöt halmozott fel, mint a por, annyi színaranyat, mint az utcán a sár. De most az Úr szegénnyé teszi, tengerbe dönti várfalát, a várost pedig tűz pusztítja el” (4. vers). Érdekes, hogy ekkorra természetesen már megépült a szigeten Tírusz városa, amit erődítménnyé tettek. *„A várost pedig tűz pusztítja el”* – Nagy Sándor porrá égette Tírusz városát, amikor meghódította azt, mégpedig azért, mert szembe mertek vele szállni. Így jutunk el a déli, tengermenti városokhoz: *„Ha meglátja ezt Askelón, megijed, Gáza is reszketni fog nagyon, Ekrón reménysége meghiúsul. Nem lesz király Gázában, Askelón lakatlan marad”* (5. vers). *„Asdódban korcs nép lakik majd, és megtöröm a filiszteusok gögjét”* (6. vers). A filiszteusokat tehát Nagy Sándor pusztította el. *„Kiveszem szájukból a vérrel együtt evett húst, és fogaik közül a förtelmes eledelt. De Istenükké lesz a maradékuk, olyan lesz,*

mint Júda egyik törzse, az ekróniak pedig olyanok, mint a jebúsziai” (7. vers). *„Táborba szállok majd a házam védelmére, az arra járók ellen”* – Nagy Sándor is arra járt, de nem támadta meg Jeruzsálemet – *„és nem támadja meg őket többé fosztogató, mert most már rájuk tekintek”* (8. vers). A prófécia második fele már a királyság korára utal. A 9. versben bámulatos próféciát találunk Jézus Krisztusra vonatkozóan, amit egyébként Máté is idéz evangéliumában. Érdekes azonban megfigyelnünk, hogyan idézi a Szentlélek ezt a próféciát Máté evangéliumában. Fontos látnunk, hogy mi maradt ki ebből az idézetből: *„Örvendj nagyon, Sion leánya, ujjongj, Jeruzsálem leánya! Királyod érkezik hozzád, aki igaz és diadalmas, alázatos, és számáron ül, számárcsikó hátán.”* Ez a prófécia tehát az eljövendő királyról szól. Alázatos, és számárcsikó hátán érkezik majd. Ez a prófécia ugye Jézus diadalmas jeruzsálemi bevonulásával teljesedett be, amikor lejött az Olajfák hegyéről egy olyan számárcsikó hátán, amelyen még senki sem ült korábban. A tanítványok pedig fogták köpönyegüket, leterítették elé, és pálmaágakat lengetve kiáltották: *„Hozsánna, hozsánna! Áldott, aki jön az Úr nevében!”* – gondoljunk csak a 118. zsoltárra, a messiási zsoltárra. Máté azt írja, mindez azért történt, hogy beteljesedjenek az Írások, majd így folytatja: *„Mondjátok meg Sion leányának: Íme, királyod jön hozzád.”* Érdekes, hogy Máté kihagyja azt, ami Zakariásban ezen a ponton következik: *„Királyod érkezik hozzád, aki igaz és diadalmas”*, hanem Máté így folytatja: *„Szelíden és számáron ülve, igavonó állat csikóján”* (Máté 21:5). Vajon Máté miért hagyta ki azt a részt, amely azt mondja, hogy Jézus igaz és diadalmas? Mert Jézus első eljövetele nem országának megalapításáról szólt. Amikor viszont Jézus újra eljön, elsősorban igazságban érkezik majd, hogy megítélje a világot. Ő igaz, de bíróként majd csak a jövőben jön el. Ezért nem idézi ezt a részt Máté Jézus első eljövetelkor. Az ítélet ugyanis második eljövetelét fémjelzi majd – Jézus akkor megalapozza trónját, és összegyűjti a világ minden népét az ítéletre. És az üdvösség ígérete is akkor teljesedik be a zsidókon és a világon. Bár már most is igaz és diadalmas Ő, az a nap még nem érkezett el. Fontos tehát, hogy Máté nem idézi a prófécianak ezt a részét. Jézus azonban eljött, ahogy Zakariás is írja, számárcsikó hátán. És az Úr kijelenti: *„Kiirtja a harci kocsit Efraimból és a lovat Jeruzsálemből. Kivész a harci íj is, mert békét hirdet a népeknek. Uralma tengertől tengerig ér, és a folyamtól a föld végéig”* (10. vers).

Az Ószövetségben sok ígéretet találunk Jézus Krisztus eljövendő uralmáról. *„Mert gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk. Az uralom az ő vállán lesz, és így fogják nevezni: Csodálatos Tanácsos, Erős Isten, Örökkévaló Atya, Békesség Fejedelme! Uralma növekedésének és a békének nem lesz vége a Dávid trónján és országában, mert megerősíti és megszilárdítja törvénnyel és igazsággal mostantól fogva mindörökké”* (Ézsaiás 9:5-6). Ez az az időszak, amikor a kőszikla, melyet nem emberi kéz vájt, lesújt az emberi kormányzatok hatalmas szobrára, és véget vet a meddő emberi próbálkozásoknak, hogy egymás felett uralkodjanak. És akkor a kőszikla hegyé nővekszik, amely beteríti az egész földet. Ez lesz Jézus Krisztus eljövendő dicsőséges országa, amely az egész világra

kiterjed. És akkor beteljesedik a 2. zsoltár: „Kérd tőlem, és neked adom örökségül a népeket, birtokul a földkerekséget” (8. vers). „Uralma tengertől tengerig ér, és a folyamtól a föld végéig.” Ó, alig várom! Ahogy a mai kormányzati rendszerekre nézek, és látom, hogy egyre inkább kínlódnak, és egyre költségesebbé válnak, miközben képtelenek igazi békét, igazságot és reménységet hozni az emberek életébe. Ó, Jézus, jöjj hamar! Hozd létre a Te igaz országodat! „A veled kötött szövetség véérért szabadon bocsátom foglyaidat a kútból, amelyben nincs víz. Térjete vissza a fellegvárba, reménykedő foglyok!” (11-12. vers). Érdekes, hogy a szövetség végét említi. Jézus ugye ezt hozta létre halálával – egy vérszövetséget, és itt vannak még a foglyok is a mélyben, a gyehennában. „Térjete vissza fellegvárba, reménykedő foglyok! Még ma kijelentem: Kétszeres kárpótlást adok neked!” (12. vers). „Mert kifeszítem Júdát, mint egy íjat, Efraimot nyílnak használok. Felbuzdítom fiaidat, Sion, a görögök ellen, és olyanná teszek, mint a hős kardja. Akkor megjelenik fölöttük az Úr, kirepül nyíla, mint a villám. Az én Uram, az Úr megfűjja a kürtöt, és dél felől támadó forgószélben vonul. A Seregek Ura oltalmazza népét, győznek, és taposnak a parittyaköveken. Úgy zúgnak, mintha bort ittak volna, megtelnek, mint az áldozati kehely, mint az oltár sarkai. Megsegíti őket Istenük, az Úr, azon a napon. Pásztorolja népét, mint egy nyáját. Mint a korona drágakövei, úgy ragyognak földjén. Milyen nagy az ő jósága, milyen nagy az ő szépsége! Böven ad gabonát az ifjaknak, mustot a leányoknak” (13-17. vers). Ez tehát Isten dicsőséges országának a kora! És ahogy látjuk Uralkodni Őt, hirdetjük majd, milyen nagy az Ő jósága és szépsége.

A királyság korára is tesz ígéreteket az Úr. 10. fejezet: „Kérjete esőt az Úrtól, a tavaszi eső idején! Az Úr alkot viharfelhőket, ő ad záporosőt és mezei növényeket mindenkinek. De a házibálványok hazug kijelentést adnak, a varázslók megcsalnak látomásaikkal, haszontalan álmokat beszélnek el, és amivel vigasztalnak, mit sem ér. Ezért széledt el népem, mint egy nyáj, nyomorúságra jutott, mert nem volt pásztor. Fellángolt haragom a pásztorok ellen, megbüntetem a nyáj élén járókat. Gondja lesz a Seregek Urának nyájára, Júda házára, fölékesíti őket, mint a harci paripát. Közülük való a sarokkő, közülük a sátorcövek, közülük való a harci íj, közülük kerül ki minden előjáró is. Olyanok lesznek, mint a hősök, az utca sarába tapossák az ellenséget a harcban. Harcolnak, mert velük van az Úr, még a lovasokat is megszégyenítik. Hatalmassá teszem Júda házát, és József házát megsegítem. Hazahozom őket, irgalmas leszek hozzájuk, és olyanok lesznek, mintha nem is vetettem volna el őket. Mert én, az Úr vagyok az Istenük, és meghallgatom őket” (1-6. vers). Minden dicsőségesen helyreáll, amikor Isten minden neki szánt területet visszaad népének. Amit ma látunk, az még nem igazán tekinthető ezen ígérés megvalósulásának.

„Olyan lesz Efraim, mint a hős, szíve vidám lesz, mint aki bort ivott. Látják ezt fiai, és örülnek, vigad szívük az Úrban” (7. vers). „Idehívom, összegyűjtöm őket, mert megváltottam őket, és annyian lesznek, mint régen” (8. vers). Isten tehát megígéri, hogy mindezt megvalósítja, miközben megfeddi a

hamis prófétákat és jövendőmondókat, mert hamis álmokról mesélnek, hogy hiábavalóságokkal vigasztalják a népet. Az emberek bajban vannak, mert nincs vezérük. Isten pedig kilép, és megvédi őket. Efraim szíve pedig vidám lesz az Úrban. A Biblia egyértelműen különbséget tesz az emberek elméje és szíve között. Az ember elméjéhez az ember életének felszínesebb területei tartoznak – a hangulatai és érzelmei. A szívhez pedig az egyén temperamentuma kapcsolódik. Isten ma este a szívetekre vágyik. Isten nem arra kér benneteket, hogy a gondolkodásotokat változtassátok meg, hanem hogy neki adjátok a szíveteket. Az ember ugye meglehetősen gyakran meg tudja változtatni gondolkodását, az ember szíve azonban ritkán változik. Szívünk igazán csak akkor változott meg, amikor újjászülettünk. Az újjászületés megváltoztatta a szívünket, a temperamentumunkat, az egész életünket. Amikor az ember odaadja szívét Istennek, az egész élete megváltozik. Erre hív bennünket Isten! Hogy megváltozzon a szívünk. Amikor tehát valakinek a szíve vigad, örvendezik az Úrban, lényének legmélye örvendezik, és az effajta öröm nem változó, mint az az öröm, amit a világ hajszol szüntelen napjainkban. Ma este, ahogy összegyűltünk itt, hogy Isten Igéjét tanulmányozzuk, a város más pontjain is összegyűlnek az emberek boldogságot keresve. És bizony bámulatos, mennyi különféle helyen keresik ők a boldogságot! A fiatalok szinte odatapadnak a játékautomatákhoz, és egymás után lövik le a földönkívüli betolakodókat. Boldogságot és izgalmat keresnek, de meddig is tart az efféle boldogság és izgalom? Egy idő múlva az automata gépies hangon közli veled, hogy „buta vagy! Megint legyőztelek!”. És oda a pénzed! Az effajta boldogság csupán egy változó az élet egyenletében. Az Úrtól származó öröm azonban állandó és mélyen gyökerez. Keresztényként tehát az ember vegyes érzelmeket él át: szomorkodik a fejében, de mégis öröm van a szívében.

Az Úr úgy látta jónak, hogy elviszi tőlünk egyik gyönyörű szentünket, Sue MacCarthy-t. Sue olyan lelkesen odaszánta mindenét az Úrnak. Nagyon szerette a természetet. És ha találsz valakit, aki nagyon szereti a természetet, látni fogod, hogy általában mélységes szeretet van benne Isten iránt és az Ő teremtése iránt is. Nagyon szerettük őt. Sue és férje, Ken, kimondhatatlanul nagy áldás voltak számunkra! Sue sportos típus volt, mindig arra próbált rávenni engem, hogy többet tornázzak, hogy jobb kondiban legyek. Sue úgy érezte, Isten arra hívja, hogy egy egészségesebb életmódra ösztönözzön engem, ezért még könyveket is adott nekem, hogy olvassam el. El is olvastam őket (bár itt meg is állt a dolog!) - érdekes könyvek voltak! De Sue most elment, hogy az Úrral legyen, és hiányozni fog. Őszintén szólva, az elmém szomorú, de a szívem örvendezik, mert tudom, hogy Sue az Úrral van. Tudom, hogy már nem szenved. Isten úgy látta jónak, hogy rákban haljon meg. Miért? Nem tudom. Ez olyasvalami, ami része Isten tervének, és én csak annyit tudok, hogy a földi szenvedése, ami csak egy pillanatig tartott, össze sem hasonlítható azzal a dicsőséggel, amit ő most az Úr jelenlétében tapasztal. Igen, gyászolunk, mert egy drága barátunkat veszítettük el. Ugyanakkor örvendezünk is az Úrban, mert Isten helyet készített az ő

gyermekeinek, egy országot. Örvendezzünk, hogy Isten gyermekei vagyunk, és egy napon odaállunk majd Isten elé Sue-val együtt az új testünkben, tökéletes formában! Sue szolgálata az én életemben befejeződött, de amikor újra találkozunk, én is nagyszerű formában leszek az új testemben. És én örvendezem Jézus Krisztus dicsőséges reménységében, bár most még gyászolok is, mert Sue nagyon de nagyon hiányozni fog. Szükségem volt rá, hogy bátorítson. De örvendezik is a szívem az Úrban, mert Isten nem változik. „*Én, az Úr, nem változtam meg*” (Mal. 3:6). Isten állandó. Irántunk való szeretete sem változik soha. Isten szeretete irántunk nem változik meg a hangulatunkkal, vagy csak úgy egyik napról a másikra! Ó, milyen hálás is vagyok ezért! „Jaj, de szörnyű hangulatban vagy ma! Ki nem állhatlak!” – Isten soha sem mondja ezt nekünk. Ehelyett így szól: „Ó, de szörnyű hangulatban vagy ma! Annyira szeretlek!”. Isten szeretete ugyanis nem változó, hanem állandó, így hát amikor én az Úrban örvendezem, folyamatosan örvendezhetek. Nem a körülményekben örvendezem, mert azok változnak, bár néha még a körülményekben is örömet lelem. Máskor viszont nem. Ez a körülményeken múlik. Az Úrban azonban állandóan örvendezhetek, mert az Úr kapcsolata velem állandó, mert szeretete irántam és a reménység, amit tőle kaptam, mind-mind állandó!

„*Süvöltök nékik és egybegyűjtöm őket, mert megszabadítom őket, és megsokasulnak, a mint megsokasultak vala*” (8. vers – Károli). Az Úr azt mondja, süvölt nékik, az angolban pedig az áll, hogy sziszeg értük. A mi kultúránkban ugye nem bevett szokás a sziszegés – ennek nagyon örülök! A sziszegés egy erőteljes hang, ami dühöt, megvetést fejez ki. Abban a kultúrában az emberek nyíltan kifejezték érzelmeiket, általában egész testükkel kommunikáltak, és amikor nagyon feldühödtek, elkezdtek sziszegni. Odaállnak eléd, és belesziszegnek az arcodba. Ezzel a gesztussal nagy megvetést fejeznek ki az ellenségükkel szemben. Érdekes, hogy Isten azt mondja, ő majd sziszeg értünk. Isten majd a pártunkat fogja, ő majd kiáll értünk! „*Bár szétszórtam őket a népek közé, ők a távolban is gondolnak rám, életben maradnak, és visszatérnek fiaikkal együtt*” (9. vers). „*Hazahozom őket Egyiptomból, az Asszíriában levőket is összegyűjtöm, elviszem őket Gileád és Libánon földjére is, de még ez sem lesz nekik elég. Aggódva kelnek át a tengeren, de az Úr megveri a tenger hullámain, egészen kiszárad a Nilus mély vize. Letűnik Asszíria gőgös uralma, vége lesz Egyiptom hatalmának*” (10-11. vers) – mindez a királyság korának része. Kétségtelen, hogy Isten népe átkelt már a szenvedés tengerén, és az Úr azt mondja, megerősíti majd őket az Úrban. „*Hatalmassá lesznek az Úr által, és az ő nevében bízva élnek – így szól az Úr*” (12. vers). Isten dicsőségesen helyreállítja majd Izráel népét, a velük való kapcsolatát, ahogy Isten válik az ő erősségükké, és ahogy az ő nevében járnak-kelnek.

Ahogy Zakariás utolsó négy fejezetéhez érkezünk, az Ószövetség egyik legérdekesebb ígéréséhez jutunk. Prófeciákat találunk itt az Antikrisztusról, Jézus Krisztus első, illetve második eljövételéről, és a királyság koráról. Olyan prófeciákkal is találkozunk majd, amelyek a jelenben vonatkoznak Izraelre, sőt

olyanokkal is, amelyeket láthattunk beteljesedni az életünk során. Rendkívül érdekesnek találom ezeket a próféciákat!

Az Úr legyen veletek, vigyázzon rátok, és őrizzen meg benneteket Jézus Krisztus szeretetében! Lelkével erősítse meg belső embereteket, és hadd értsétek meg még jobban, milyen magas, mély, széles és hosszú Isten szeretete irántatok! Sütkérezzetek ebben a szeretetben ezen a héten is! Töltsön be benneteket ez a szeretet, és áradjon ki belőletek, ahogy kinyúltok a kevésbé szerencsése felé, hogy segítsetek, hogy megerősítsétek őket és gondoskodjatok szükségleteikről. Az Úr legyen veletek, és használjon benneteket eszközként, hogy megmutassa szeretetét ennek a szükségben szenvedő világnak! Jézus nevében, ámen.